

גד אנוינגר: שני שירים

ל צ י ו נ ג ה

חלב לא אינק

כשמלים לובשות רק צוק של כורח,
ובלילות-כוכב כתב כמסומר,
עלי לצוד חלום חדש ומשופץ באורח
פשוט: אל העתיד בלא מחר.

לד

מלים
גשר של חבלים
בינינו.

בינתיים מתישבים בצד הפביש,
לבהות בפנסי כל משאית דורסת ועוברת.
כאילו עוד מסע עבר האיש,
חתך עוד גיד, השחיר עוד גוץ (רק בתחנה אחרת).

לולגן

אני מדדה כלפיך:
תהום.

בינתיים הוא יושב, ושוב כפסל
אשר יוצרו שכח אותו בלב חצר.
בין גרוטאות, ירק דומם,
כירסום קרני השמש: סתם, הלוך-קובר.

שם

צריחה איזמה, אפורה:
ללמוד, לאהוב,
ללמוד לאהוב.

והמלים קולחות שוטפות ידיים

אשר עיצבו מזמן, אשר עיצבו עצבות.
הוא עוד ישוב, ובינתיים
הכל נפסל, הכל חרוט.

פרחים
בלבד מתים בשקט,
בלא פירפורים
ובלי מאמץ.